

Hajnal Kati

Homokszemek

Hajnalka Kitti

Homokszemek

Szíványálom könyvek sorozat

© Homokszemek / ©Virágszirmok

Copyright © Hajnal Kitti

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2020

Szerkesztő: Tira Nael

A borítót Iván Eszter készítette

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-9679-7

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönet

a családomnak, akik mindig emlékeztetnek arra, mi a fontos az életben;

a páromnak, esküszöm, hogy nem csupán a reggeli ágyba kapott kávé miatt, hanem mert elviseli a pocskék természetem, sőt, szeret;

az anyukámnak, aki sok mindenre megtanított;

Tira Naelnek, és ha itt fel kellene sorolnom, mi mindenért, még körülbelül ennyi oldal lenne;

Samnek és a kiadónak a lehetőségért, barátságért és támogatásért;

a barátaimnak, mert nélkülük meghalna a humorom, és nem tudom, akkor mi lenne velem;

az olvasóimnak, amiért velem vannak;

minden szülőnek és családnak, ahol bármilyen, elsőre nehéznek tűnő szituációban győzni képes a szeretet.

Ajánlás

Minden történet más.

Nincs két ugyanolyan család, gyermek, szülő vagy akár kapcsolat.

*Ez a történet egy a sok közül. Lehetne valóságos is, de minden
valósággal egyező momentum a véletlen műve.*

*Mégis, lehetne a te történeted is. A szüleidé. A testvéredé.
A gyerekedé.*

*Minden szeretet más. A szeretet azonban, még ha néha rombol is,
végül mindig épít. A várakat pedig nehéz lerombolni.*

*Ez az én téglám.
Segíts építeni!*

1.

A tükörképe fáradtan bámult vissza rá. Ma különösen zavarták a sötét karikák a szeme alatt. Nem is kifejezetten a jelenlétük, inkább az ok, ami miatt napok óta alig bírt aludni. Nem akart gondolkodni rajta, ezért kapaszkodott az összes apróságba, ami csak az eszébe ötlött, ettől viszont annyira túlcserdült, hogy ráhajnalodott, mire egyáltalán képes volt álomba merülni. Nem mintha ott nyugalomra talált volna...

– Mennyit vágjak belőle? A szokásos elég?

– Igen, az jó lesz. A szokásos jó.

Évek óta ugyanahhoz a fodrászhoz járt. Utált változtatni, az élete minden területén szerette, ha a rendes kerékvágásban haladtak a dolgok. Így volt ez mindig: tervezett, megvalósította, és bár akadtak ugyan apróbb eltérések, kis zökkenők, általában minden úgy jött össze, ahogy ő szerette volna.

– Gondolom, a szín is maradhat.

Ez a kijelentés megmosolyogtatta. Bólintott, figyelte a mozgulatót a tükörben.

– Maradhat.

– Ma nagyon szótlan vagy – jegyezte meg Kata. Judit feljebb emelte a tekintetét, a nő arcát nézte. Alig pár évvel volt fiatalabb nála, mégis úgy érezte, neki sokkal jobb lapokat osztott az élet.

A semmiből támadt benne a düh, rászorított a szék karfájára, hogy ne törjön ki belőle. Sírni akart, szétverni valamit, kiabálni, és remélni, hátha az egész csak egy gonosz vicc. Ennyire nem mehetett félre az élete...

Figyelte az olló útját, egy pillanatra eljátszott a lehetőséggel, hogy hirtelen megmozdul. Vajon mi történne, ha megvágna? Legalább végre másra lenne mérges, nem magára.

Biztosan az ő hibája. Valamit rosszul csinált, ezért alakult így. Túlságosan hosszúra hagyta a gyepelőt, emiatt nem vette észre időben, hogy rossz irányba fordultak a dolgok. Talán nem kellett volna annyira engedékenynek lennie. Ha nem minden rá hárul, ha erősebb szerepet ad a férjének a gyerekeknél...

– Csak álmos vagyok – válaszolta. Az arcára költöző mosoly azonban annyira nem tűnt őszintének, hogy legszívesebben elfordult volna, nehogy látnia kelljen. Ehelyett inkább behunyta egy pillanatra a szemét.

Emlékezett a boldogságra, amikor először a kezében tarthatta a fiát. Pici, törékeny rongybabaként simult a karjába, a hangja gyenge nyöszörgés volt csupán, mégis mintha akkor kapott volna értelmet az egész létezés. Ez az érzés aztán minden egyes sóhajjal és öleléssel erősebb lett, beléitta magát, akkor sem tompult, miután megszületett a második és harmadik gyermeke. Talán nem töltött vele elég időt, ezért...

Hányingere támadt. Mélyen beszívta a levegőt, a vegyszerek szaga azonban csak rontott a helyzeten.

– Kaphatok egy pohár vizet? – kérdezte. A hangja minden határozottságot nélkülözött, annyira elhalkult, hogy legszívesebben a föld alá süllyedt volna. Vajon mit gondolnak most róla, amiért ilyen gyenge?

– Rosszul vagy?

Judit hallotta az olló és a fésű koppanását a szekrényen, a távolodó lépteket, a vízadagoló zúgását. Hálásan fogadta el a felé nyújtott poharat.

– Köszönöm.

– Jobb?

Őszinte érdeklődést fedezett fel a másik nő arcán, mégis majdnem felnevetett kínjában. Hogyan lehetne jól? Mióta kiderült ez az egész, semmi sincs rendben.

– Igen, köszönöm.

– Eléggé beállt a levegő. Kinyitom egy kicsit az ajtót, hátha felfrissülsz.

A nyári forróság beömlött a helyiségbe, magával hozva a forgalom zaját, mégis volt ebben a zsongásban valami, amitől jobb lett. Judit újra felpillantott a tükörképére.

Tizenhat hosszú év. A lelkét kitette a fiáért, és ezzel hálálta meg. Kirántotta alóla a talajt, felforgatott benne mindent. Azt hitte, ismeri őt, amikor viszont elé állt, és bevallotta...

Judit keze ökölbe szorult, a tenyerében újra ott lüktetett a zsibbadás. Neki is fáj az a pofon. Sosem érzett még ilyen erős dühöt, csalódottságot és félelmet egyszerre. Korábban is szaladt már meg a keze, de ennyire sosem akarta bántani a saját gyerekeit. Most viszont mintha egy idegen állt volna előtte, ijedten, könnyes szemekkel...

– Nagyon nem nézel ki jól.

– Semmi bajom – vágta rá meglehetősen nyersen. Észre-
vette a meglepetést Kata arcán, csak épp nem érdekelte. Túl sok
más dologgal kellett most foglalkoznia, muszáj volt rendbe hoz-
nia az életüket. Egy jó pszichológus talán rádöbbené a fiát,
hogy ez csak valami furcsa lázadás. Igen, nem lehet más. Őt
akarja bosszantani vele.

– Jól van.

Figyelemfelhívás. Mire Judit kilépett a szalonból, már biz-
tos volt benne, hogy meg tudják oldani. A fia idővel ki fogja
verni a fejéből ezt a butaságot. Mert az ő gyereke nem lehet
olyan...

Percek óta állt a húspultnál, csigalassúnak találta a kiszol-
gálást. Legszívesebben otthagytta volna a sort, de a férjének az
egyik kedvencét ígérte, és nem akart csalódást okozni. A szo-
kásos hentese hétfőnként zárva tartott, így nem maradt túl sok
lehetősége, pedig utált ilyesmit a hipermarketben venni. Hol
volt annak az íze a piacihoz képest!

Türelmetlenül dobolt a lábával. Az előtte álló nő megro-
vóan nézett felé, a ritmikusan padlóhoz csapódó körömcipőt
figyelte, Judit azonban tüntetőleg elfordult. Szinte várta, hogy
beszöljön neki valamit, de ez nem történt meg, az idegen béké-
sebb természetűnek bizonyult ennél. Pedig legalább akadt vol-
na valaki, akin levezetheti a feszültséget.

Marta a torkát a gyomorsav. A stressz tehetett róla, a folya-
matos idegesség. Néha komolyan úgy érezte, a családja, a körül-
mények összeesküdtek ellene. Annyira igyekezett, ez mintha
mégsem tűnt volna fel senkinek. Mindent egyben tartott, minden-
re volt gondja, hálát mégsem kapott érte. Pedig nem várt sokat,

csak egy-egy apró gesztust, jelzést arra, hogy jól csinálja, hogy van értelme. Most éppen úgy gondolta, semminek sincs.

A gyereket akarta hibáztatni, a tinédzserkori lázadást okolni, miközben folyamatosan azon járt az esze, mivel terelhetné vissza a helyes útra. Megint az egész estéje azzal telt, hogy pszichológiai cikkeket bújt az interneten, de nem lett okosabb. Mindenhol elfogadásról és támogatásról írtak, dühében végül kikapcsolta az átkozott gépet. Bele kellene törődnie ebbe a lehetetlen helyzetbe? Nonszensz.

Bedobta a szatyrokat a csomagtartóba, és beült az autóba. A klíma hetek óta vacakolt, de nem jutott el a szervizbe, mindig valami más dolga akadt. Az összegyűlt hőség hirtelen zuhant rá, ki kellett szállnia, mély lélegzetet vennie, hogy ne legyen rosszul. Percekig álldogált, a tűző napsütésben figyelte a mellette parkoló kocs hiányos festékét. A múlt héten a férje meghúzta az Audit, és vele veszekedett, amiért problémát csinált belőle. Persze úgy könnyű, ha nem neki kell beosztani a pénzt...

Pedig nem panaszkodhatott. Átlagon felül éltek, szép, igényesen berendezett házban, távol a büdös belső kerületektől, és nem jelentett komoly anyagi megterhelést mindezt fenntartani. Mégsem tudott leengedni, minden kiadást alaposan meggondolt, tervezett, számolt. Hol nyaralásra kellett félretenni, hol a gyerekek taníttatására.

Elkapta a kísértés. Az összes holmiját fel kellett túrnia tűzért, végül az autó szivargyújtója mentette meg. A kocsi oldala forró volt, ahogy nekidőlt, égette a bőrét, de nem érdekelte. Mélyet tüdőzött a cigarettából, lehunyta a szemét, lassan fújta ki a füstöt. Eddig jól ment a leszokás, pár napja azonban

kénytelen volt ismét vásárolni magának egy dobozzal, bár sér-
tette a büszkeségét a kudarc.

Megkísérelte sorra venni, mennyi dolga van még a nap végé-
ig, de az összesítésbe is beleszédült. Az órájára nézett, és egy
utolsó slukk után türelmetlenül taposott a csikkre, majd beült
az autóba. Nem sokat csökkent odabent a hőfok, mégis elfor-
dította a kulcsot, és hazafelé indult. Az első piros lámpánál
jutott eszébe bekapcsolni a zenét, addig teljesen a gondolatai-
ba mélyedt.

Még nem vett ajándékot a tizennyolcadik évfordulójukra,
pedig napok óta tervezte. Persze a férje úgyis megint elfelejti,
mint az elmúlt három évben mindig. Amióta eltávolodtak egy-
mástól...

Judit biztosra vette, hogy a férfinak van valakije. Megsza-
porodtak a késések, a túlórák, míg a kedveskedő becézések, az
éjszakába nyúló beszélgetések elkoptak. A hiányuk sajgott, ő
mégsem tett semmit, mert rettegett attól, hogy szóba hozza.
Mi van, ha igaz a gyanúja? Nem bírná elviselni a bizonyossá-
got...

Megkönnyebbült, amikor végre leparkolt a garázsban. Korán
ért haza, a gyerekek még valószínűleg úton vannak, a férje pedig
csak vacsorára esik be. Judit kivételesen vágyott egy kis magány-
ra. A légkondi kellemesen lehűtötte, fáradtan dobta le a szaty-
rokat az ebédlőben, és engedélyezett magának pár perc pihe-
nést az egyik fotelben. Megint feltörte a lábát a cipő, de ezen
már nem is bosszankodott, csak lerúgta a lábbelit. A gyerekeire
mindig rászólt, hogy ne hagyják szanaszét a dolgaikat, de ő
most csak hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Jólesett
a csend.

Pár perccel később sőhajtva ült fel. Legszívesebben órákig heverészett volna még, mert az idejét sem tudta, mikor lustálkodott igazán utoljára. Mindig hajtották a feladatok, és bár többnyire kapaszkodott is beléjük, néha terhesnek találta őket. Mégis ment tovább, csinált mindent a rendszer szerint, és kifejezetten idegesítette, ha valami nem a szokott mederben haladt.

Felvette a cipőjét a földről, majd az előszobában a tartóra tette. Élvezte, ahogy a padló hűvösen simul a talpa alá, miközben a konyhába vitte a csomagokat, és gyakorlott mozdulatokkal pakolászott. Mindennek megvolt a maga helye, szinte már fejben tematizálva vett ki mindent, hogy minél kevesebb mozdulattal kerüljenek a helyükre a dolgok. Kinyitotta a konyhaablakot, mert bár ment a klíma, egy kis szellőztetés sosem árt.

Pont végzett, amikor nevetés ütötte meg a fülét. Automatikusan a hang irányába fordította a fejét, aztán megdermedt. Kellott néhány szívdobbanásnyi idő, mire magához tért annyira, hogy az ablak takarásába húzódjon. Szánalmasnak érezte a gondolatot, hogy leskelődik, de nem bírta megállni.

Odakint a fia beszélgetett valakivel. Miközben magyarázott, az ajkán ábrándos mosoly játszott, majd ismét nevetett, szőke tincsei az arcába hulltak, ahogy enyhén megrázta a fejét. A másik fiú szemmel láthatóan idősebb volt nála, nem sokkal, talán két-három évvel, Juditot viszont zavarta a különbség. Ami viszont ennél is jobban bosszantotta, az a távolság hiánya. Annyira közel álltak egymáshoz, centik választották csak el őket, Judit pedig rémülten figyelte, ahogy a fia magához húzza az idegent, és lassan megcsókolja.

Sokkosan kapta a szája elé a kezét, de a tekintetét nem bírta elszakítani a jelenettől. Annyiféle érzelem cikázott át rajta,

amitől szinte levegőt sem kapott, a legerősebb mégis a düh volt. Képes odakint az utcán...

Pedig senki sem látott rá a házra, ezt ő is tudta. Sejtette, hogy ezért húzódtak az ablak alá, ennek ellenére legszívesebben rájuk szólt volna, azonban egy hangot sem bírt kipréselni magából.

– Biztos nem jössz be?

Juditnak összeszorult a torka, a választól viszont végtelen megkönnyebbülés cikázott át rajta.

– Inkább nem.

– Csak egy kicsit. Senki sincs itthon, kettesben lehetnénk...

A másik fiú befelé pillantott, Judit önuralma pedig felmondta a szolgálatot. Határozott mozdulattal bezárta az ablakot, és bár nem kerülte el a figyelmét, hogy a fiatalok a mozgásra ijedten szétrebbennek, túlságosan mérges volt, hogy tovább foglalkozzon velük. A nappaliba sietett, a táskájából ismét előkereste a cigarettát, és kiment a kertbe. Elmarta a gyújtót a párkányról, majd ingerült mozdulattal rágyújtott.

– Azt hittem, leszoktál.

– Én is – válaszolta oda sem nézve. Attól tartott, megint legyúri annyira az indulat, hogy valami megbocsáthatatlant mond vagy tesz. Talán, ha úgy csinál, mintha semmi sem történt volna...

– Hamar hazaértél.

Neheztelve fordult a hang irányába. A fia tétován álldogált a küszöbön, mielőtt nekidőlt volna az ajtókeretnek.

– Csukd be! – mordult rá Judit. – Megy a klíma.

– A konyhában nem érdekelt, hogy nyitva az ablak – felelte Boti dacosan, Judit pedig legszívesebben kiabált volna vele,

amiért még azt is meghiúsítja, hogy ne kelljen ezen gondolkodnia. Sőt, az orra alá dörgöli...

– Gondolom, nem az osztálytársad volt – szólalt meg fojtott hangon, mire a fiú megrázta a fejét. – Remek. Miért kellett itt enyelegned vele?

Boti összepréselte a száját, a keze ökölbe szorult, és Judit tudta, hogy megint veszekedni fognak. A fia tökéletesen az ő természetét örökölte: ha a higgadságát bármi áttörte, robbant.

– Ha ennyire zavar, máskor ne nézd! – sziszegte a fiú. – Akár haragszol, akár nem, én akkor is a fiúkat szeretem. Törődj bele! – vágta hozzá, mielőtt rácsapta az ajtót, olyan erővel, hogy Judit attól tartott, betörik az üveg.

– Boti! – kiabált utána felháborodva, de a fia ügyet sem vetett rá.

Judit egyik lábáról a másikra váltott. Az átforrósodott talaj égette a talpát, és bár sajnálta, hogy elfelejtett papucsot venni, nem volt kedve visszamenni érte. Inkább a felénél elnyomta a szálát, és besietett a házba.

A hirtelen hőmérsékletváltozás kicsit kijózanította. Az emelet felé pillantott, de nem érzett erőt magában ahhoz, hogy a fia után menjen. Ehelyett visszasétált a konyhába, gépiesen készítette elő a húst. A pillantása újra és újra az ablak felé rebent, szinte látta maga előtt az iménti jelenetet. Boti tekintetét, ahogy arra a másik fiúra néz, a vágyakozást, amikor magához húzta...

Judit sóhajtva támaszkodott a pultra. Túlcsoordultak benne az érzések, hitetlenkedve nyúlt a szeméhez, amint az első könnycsepp végiggördült az arcán. Évek óta nem sírt, most mégsem bírt megálljt parancsolni. Lezuhant a mögötte lévő székre, és zokogott.